

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 821/2025
01.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Светлана Томић Јокић, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Николе Јасике, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици 2КЖ1-114/24 од 17.10.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж3-1/25 од 20.02.2025. године, у седници већа одржаној дана 01.07.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Николе Јасике, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици 2КЖ1-114/24 од 17.10.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж3-1/25 од 20.02.2025. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 2КЖ1-114/24 од 17.10.2024. године усвојена је жалба ОЈТ Стара Пазова и пресуда Основног суда у Старој Пазови К-98/23 од 16.01.2024. године преиначена, тако што је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. На основу члана 63. КЗ одлучено је да уколико дође до опозива условне осуде окривљеном ће се у изречену казну затвора урачунати и време проведено у притвору од 21.06.2017. године до 30.06.2017. године. Одлучено је имовинскоправном захтеву оштећене и трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж3-1/25 од 20.02.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Вишег суда у Сремској Митровици 2КЖ1-114/24 од 17.10.2024. године, потврђена.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Никола Јасика означио је да захтев за заштиту законитости подноси против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж3-1/25 од 20.02.2025. године у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, али из образложења захтева произлази да се истим побија и пресуда Вишег суда у Сремској Митровици 2КЖ1-114/24 од 17.10.2024. године, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, преиначи другостепену и трећестепену пресуду и потврди првостепену којом је окривљени ослобођен одговорности или исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног АА означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконит доказ означава исказ оштећене ББ који је замолним путем дат пред радницима полиције у Француској. Незаконитост означеног доказа бранилац образлаже наводима да је исти прибављен противно одредби члана 357. ЗКП имајући у виду да је оштећена испитана од стране полиције и супротно одредби члана 91. – 101. ЗКП јер није упозорена на права и дужности као сведока.

Изнете наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљеног указивала је и у жалби изјављеној против другостепене пресуде, а суд трећег степена је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, у образложењу пресуде на страни 2, став седам и страни 3, став један, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и поступку пред апелационим

судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, као разлог подношења захтева, означава и образлаже и повреде закона из члана 357, 91. – 101, 406, 438. став 2. тачка 2), 355. став 2. и 460. став 1. ЗКП.

Међутим, повреде закона из члана 357, 91. – 101, 406, 438. став 2. тачка 2), 355. став 2. и 460. став 1. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек - захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд захтев, у наведеном делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и да је побијаним пресудама повређено право на одбрану гарантовано чланом 33. Устава Републике Србије и чланом 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода.

Међутим, како уз захтев бранилац окривљеног није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, којом је утврђено да је окривљеном или другом учеснику у поступку повређено или ускраћено људско право или слобода које су зајемчена Уставом или Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и додатним протоколима, то захтев за заштиту законитости, у овом делу, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. ЗКП, члана 487. став 1. тачка 3) у вези са чланом 484. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић